

Moedig

Ik ken René nu al een paar jaar. Hij belde me ooit omdat ik ‘van de presentie’ was. Hij vertelde me over zijn moeizame ervaringen met hulpverleners. Een warrig, nauwelijks te volgen verhaal waarin hij soms schreeuwde en tierde en soms intens verdrietig was. Na dat eerste contact volgden er met enige regelmaat meer telefoontjes. Hij belde me als hij er doorheen zat, als hij weer boos en teleurgesteld was. In het begin vond ik hem lastig, wist ik niet wat moest antwoorden als hij vroeg of ik niet iets voor hem kon doen. Ik voelde me machteloos en incompetent. Gaandeweg ging ik begrijpen dat het leven voor hem ingewikkeld is. Wat daarbij niet helpt is dat hij mensen afstoot door zijn schelden en schreeuwen. Maar hij is moederziel alleen, dus ik bleef met hem praten.

Ik moet vaak aan René denken als ik de verhalen van Handjehelpen hoor. In onze casuïstiekbesprekingen proberen we te ontdekken wie die hulpvrager is over wie het gaat. Waar verlangt hij of zij naar? Wat staat er op het spel, wat is van betekenis voor deze persoon? Met welke opgaven worstelt iemand? Waar zit de pijn, maar ook: waar zit de levenskracht? We proberen om even in de schoenen van die ander te gaan staan en dat valt niet altijd mee.

Bij René duurde het lang voordat ik mijn eerste ideeën over hem bij kon stellen. Ik merkte dat etiketten als ‘lastig’, ‘veeleisend’ of ‘gek’ me niet hielpen om hem te begrijpen, maar me juist verder weg van hem dreven. Pas toen ik, al worstelend, probeerde om me in hem te verplaatsen, ontdekte ik een soort redelijkheid in zijn verhalen. De redelijkheid van: zich in de steek gelaten voelen, gekwetst zijn in zijn waardigheid, mee willen tellen, gesteund willen worden. Dát begrijpen maakte dat ik me met hem kon verbinden en naar hem kon luisteren. Zodat hij zich weer even gezien en gehoord voelde. En dan kon hij weer verder.

Presentie vraagt oefening. Daarom spreken we graag van ‘presentie-beoefening’: het is een doorlopend leerproces dat nooit af is. Handjehelpen is het moedig aangegaan, omdat ze de René’s van deze wereld niet willen laten verkommeren. Ik gun hem en alle anderen een vrijwilliger van deze mooie organisatie.

Elly Beurskens

Stafmedewerker Educatie, Stichting Presentie

Waar zit de pijn, maar ook: waar zit de levenskracht?